

En ny og sorgelig sang

i anledning

den forfærdelige brand

i

Malesund

natten mellem den 22de og 23de januar 1904,

hvorved menneskeliv gik tabt

samt værdier for ca. 20 millioner kroner

og ca. 12000 mennesker blev husvilde.

Pris 10 øre

~~~~~  
Eftertryk forbydes.  
~~~~~

Trondhjem.

R. Hovs forlag

1904

V box 2:37

Tone: Paa Stasjons pletter.

Med vemod jeg skriver en sørgelig sang,
og mit hjerte sig krymper derved;
: den handler, min kjære, om Nalesunds brand
og alt hvad de hjemløse led ::

Bestrivelsen falder mig temmelig tung;
thi mit sind er af medynk saa trist,
: og derfor jeg beder til Ham som har magt
til at hjælpe os alle forvist. ::

Nar nittenhundrede og fire vi skrev
udi januar maaned en nat
: orkanen den raste saa sjøen den drev
imod vestlandets kyster med magt ::

Paa havet man frygtede ulykke stor,
men paa landjorden tror man sig frelst;
: saa tænkte nok de som i Nalesund bor,
men den tanke den skuffedes helt ::

Thi om natten mens uveiret raste om land,
og mens stormen for hylende frem,
: i preserveringsfabrikken optændtes den brand,
som berøved saa mange sit hjem ::

Og brandskudet hundred til varsel om nød,
o, betænk hvilken frygtelig stund,
: det gjaldt jo at redde fra flammer og død
sit hjem og sin eiendomsgrund ::

Og alle til kamp var villig og kjæk,
og de ofred sin styrke og magt,
: men vinden og flammerne blev dem for stærk
saa al byen i aske blev lagt ::

Det grusfulde syn, som man skuede der,
o, med beven jeg tænker derpaa,
: i den mørkeste nat under flammernes skjær
fra sit hjem maatte alle nu gaa ::

I fortvivlelsens panik man flytted sit gods
ifra hjemmet til naboens hus,
: men ilden bød disse anstrængelser trods
ved at lægge det hele i grus ::

Paa havnen en flaade af skibe der laa,
som blev stedt i den yderste nød.
: Til fisket var kommen baade store og smaa,
for at søge sit daglige brød ::

At stikke i sjøen og flygte fra land
og omtumles paa bølgerne hav
: naar sjøen i orkan sig vælter mod strand
man søgte jo tilvisse sin grav ::

For derfor at kæmpe til silbigste stund,
imod gnitrende flammer fra land
: man bored et hul udi skibenes bund,
saa de sank under havnens vand ::

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
Min pen kan ei tolke den jammer, og nød,
som opstod paa en eneste nat.
:| D, grufulde skjæbne, hvad mon de forbrød,
som du straffet saa frygtelig brat :|

De hjemløses skare af store og smaa,
tolv tusinde der findes forvist,
:| uden mad, uden klæder de ogjaa maa gaa
i storm og i regn, ja det er trist :|

Et bønraab der lyder til alle og enhver
om at række en hjælpende haand
:| til dem som er stedt ud i trængselen der
og som lider paa legem og aand :|

Dg i troen paa ham som os alle har skabt
vi vil ofre saalangt vi formaar.
:| Dg Herrerne's Herre har engang det sagt
vi faar løn naar de døde opstaar :|